

Rok 2150. Bradavice se tyčily do nebe, lesklé, chromované a protkané tisícem světelných stezek, které vibrovaly energií. Studenti se po chodbách pohybovali na vznášedlech, učili se zaklínadla z holografických učebnic a testy z lektvarů vařili v autonomních bublajících laboratořích. Harry Potter, ve třiceti letech stále s jizvou ve tvaru blesku a vylepšenými brýlemi, které mu promítaly rozšířenou realitu přímo na sítnici, seděl v kavárně "U Datového Ducha" a zoufale se snažil poslat Hermioně – neobyčejně úspěšné vědkyni a expertce na AI Magii – zprávu.

„Harry, už vím, co je s tebou!“ prohlásila náhle Ginny, která si přisunula holografickou židli k jeho stolu. V ruce svírala tablet, na kterém se přehrávala analýza jeho srdečního tepu, dechové frekvence a emocionálního spektra. „Tvůj biometrický senzor ukazuje abnormální aktivitu vždycky, když je Hermiona v okruhu deseti metrů. Zvláště pak ten incident s rozlitém datovým elixírem... to byla čistá láska, kamaráde.“

Harry zrudl až za ušima. „Ginny! Mohl bys být diskrétnější? Hermiona by to mohla... slyšet.“ Ukázal na její tablet, který vysílal data do éteru.

V tu chvíli se do kavárny vznášel **Draco Malfoy**. Vlasy měl pečlivě upravené do umělého nepořádku, což ho v éře hypermoderních účesů dělalo až komicky zastaralým. Místo tradičního hábíta nosil oblek z uhlíkových vláken, který se v reálném čase měnil podle jeho nálady. Dneska byl samozřejmě v odstínech chladné modři, symbolizující jeho domnělou nadřazenost. Za ním se vznášely tři asistenční drony, jeden mu nosil diář, druhý kapesník a třetí miniaturní ventilátor, aby mu náhodou nepřišlo horko.

„Pottere, stále se schováváš v digitálních stínech, co?“ ušklíbl se Draco, když si všiml Harryho rozpaků. „Zatímco ty se plácáš v sentimentálních datech, já jsem pro **Hermionu** připravil něco... futuristického.“ Harrymu se stáhlo hrdlo. „Cože? Co jsi pro ni připravil?“

Draco se pyšně narovnal a luskl prsty. V tu chvíli se z neviditelných reproduktorů ozvala romantická hudba a před kavárnou se zhmotnil obří holografický billboard. Na něm se objevila Dracoova tvář, která s digitálním úsměvem, který byl až moc dokonalý, recitovala báseň o Hermionině intelektu a kráse, zakončenou slovy: „Hermiono, buď mou královnou galaktického vědění! Draco.“ Obří digitální srdce pak explodovalo v záplavě jisker a datových toků.

Harry se v šoku díval na tuto grandiózní, až směšnou, podívanou. Ginny si zakryla ústa, aby potlačila smích. „Co to má být, Malfoyi?!“ vyjekl Harry, když se konečně vzpamatoval. „To je... to je naprosto trapné!“

Draco se na něj povýšeně podíval. „Není to trapné, Pottere, je to marketing! V roce 2150 se vyznávají city s elegancí a rozsahem. A navíc, Hermiona potřebuje někoho, kdo chápe sílu dat, ne jen se na ně kouká jako na záhadu.“ V tu chvíli se ozvala zpoza rohu známá energická chůze. Byla to Hermiona. Její vlasy, i po desetiletích, vzdorovitě trčely do všech stran, a její chytré brýle blikaly, jak analyzovala okolní datové toky. Vypadala unaveně, ale její oči jiskřily obvyklou inteligencí.

Když spatřila obří holografický projev Dracových citů, zastavila se uprostřed kroku. Její výraz přešel z únavy do mírného zmatku a pak, pomalu, do čirého zděšení.

„Draco Malfoyi, co to proboha...“ začala Hermiona, ale Draco jí skočil do řeči.

„Hermiono, má hvězdo algoritmů a královno neuronových sítí! Přišel jsem, abych ti nabídl společnou budoucnost plnou inovací a... a společných projektů na bázi kvantových propojení!“ Draco se uklonil tak hluboce, že se mu jeden z dronů zapletl do vlasů.

Hermiona si povzddechla. „Draco, vážím si tvého... úsilí. Ale... kvantová propojení? A navíc, tvůj projev způsobil zkrat v datovém uzlu u Děravého kotle. Teď mi tam naskočí účet za opravu.“

Harry se neudržel a zakuckal se smíchy. Draco zbledl. „Cože? Zkrat? Ale to... to by se nemělo stát! Můj kód byl perfektní!“

„Perfektní na vyvolání chaosu, možná,“ utrousila Hermione a pak se otočila k Harrymu. „Harry, jsi v pořádku?

Vypadáš, jako bys právě viděl mozkomora.“

Harrymu bušilo srdce. Tohle byla jeho šance. „Hermiono, já... já jsem ti chtěl říct...“

Než stihl cokoli doříct, Draco, stále se vztekem na tváři, na Hermionu ukázal prstem. „To je kvůli němu! Ten Potter ti jen motá hlavu zastaralými ideály! Já ti nabízím budoucnost, Hermiono! Moderní, technologickou, bez zkratů a s exkluzivním přístupem k mé soukromé databázi vzácných artefaktů!“

Hermiona si povzddechla. „Draco, tvá databáze je plná selfie, které sis udělal, zatímco jsi zkoušel různé filtry na obličeje. A Harry mi nemotá hlavu. Jen se snažil být...“

Harry se konečně nadechl. „Snažil jsem se být gentleman a pozvat tě na večeři. Ne na obří holografické fiasko, které by mohlo způsobit kolaps Bradavické sítě!“

Hermiona se podívala na Harryho, pak na Draca, jehož tvář byla kombinací urážky a zděšení z technické poruchy. Pak se podívala na obří blikající billboard, který se snažil znovu spustit, ale místo romantických veršů začal promítat reklamní spot na úklidové roboty.

Náhle se Hermione začala smát. Nejprve jen tiše, pak se její smích rozléhal celou kavárnou. Ginny se k ní přidala. Dokonce i někteří studenti na vznášedlech se začali pochechtávat.

„Víš co, Harry?“ řekla Hermione, když se konečně uklidnila. „Na tu večeři ráda půjdu. A můžeme si u ní popovídat o tom, jak se dá digitálně optimalizovat kouzlo ‚Reparo‘. Třeba se to bude hodit někomu, kdo se snaží udělat dojem holografickou reklamou a omylem zničí část infrastruktury.“

Draco, zrudlý a s drony padajícími na zem, jen něco zamumlal a rychlým krokem odkráčel pryč, následován jedním z dronů, který mu teď místo kapesníku podával chybovou hlášku.

Harry se usmál. Věděl, že má ještě dlouhou cestu před sebou, než se s Hermionou posunou dál. Ale alespoň věděl, že k tomu nemusí ničit žádnou digitální infrastrukturu. A to byl v roce 2150 docela velký úspěch.

Harry a Hermione dorazili do „Le Bouillon Féérique“, moderní restaurace, která se vznášela vysoko nad Londýnem. Stěny byly tvořeny interaktivními holografickými projekcemi, jež se měnily podle nálady hostů, a stoly se samy posouvaly, aby zajistily optimální soukromí. Harry si nervózně uhladil okraj svého nového hábitu, který se sám přizpůsoboval okolní teplotě.

„Je to tu úžasné, Harry,“ řekla Hermione s jiskrou v očích, zatímco její brýle analyzovaly každou molekulu vznášejícího se menu. „Zajímalo by mě, jak řeší likvidaci organického odpadu s takovou efektivitou. Předpokládám, že používají mikro-dementory pro rozklad na atomární úrovni?“

Harry se zasmál. „Hermiono, možná si to necháme na jindy. Co si dáš? Slyšel jsem, že jejich kvantová terina s bylinkovou esencí je vynikající.“

Hermiona se zamyslela. „Hmm, možná zkusím **digitální šneky v bylinkovém másle**. Prý se jedná o eticky sklizené, rekonstituované organismy, které chutnají jako ty pravé, ale bez utrpení.“

Harry polkl. Šneci nebyli zrovna jeho šálek čaje, ale pro Hermionu by snědl i kbelík sušeného mandragorového kořene. „Výborná volba,“ řekl a snažil se znít nadšeně.

Netrvalo dlouho a k jejich stolu se přiblížil vznášející se podnos s jejich objednávkou. Hermionin talíř zdobilo několik třpytivých, zelenkavých šneků, kteří se pomalu pohybovali po křupavém toastu. Vedle nich ležela elegantní, podlouhlá stříbrná **naběračka**, která vypadala, jako by byla stvořena pro tuto konkrétní pochoutku.

„Prosím, slečno Grangerová,“ řekl neviditelný hlas z podnosu. „Užijte si svou pochoutku.“

Hermiona s elegantním úsměvem uchopila naběračku a s lehkostí se pokusila nabrat jednoho ze šneků. Jenže digitální šneci byli, jak se zdálo, poněkud... pružnější. Jakmile se dotkla jeho lesklého těla, šnek se vymrštil z naběračky jako vystřelený projektil.

„Jejda!“ vykřikla Hermiona, když šnek proletěl vzduchem a s hlasitým *žuch* přistál přímo do vlasů zákazníka u vedlejšího stolu. Dotyčným zákazníkem, k Harryho absolutnímu zděšení, nebyl nikdo jiný než Draco Malfoy, který se, jak se zdálo, rozhodl, že si svůj večer zpříjemní sám, obklopený zářícími holografickými portréty svých předků.

Draco, který právě s vážnou tváří studoval holografický model nového mezinárodního kouzelnického fondu, pocítil něco mokrého a slizkého ve svých pečlivě upravených vlasech. Sáhl si tam a s hrůzou zjistil, že drží v ruce Hermionina digitálního šneka, který se na něj šokovaně díval svými malinkatými očima.

„Co to proboha je?!“ zařval Draco, jeho hlas se ozýval celou restaurací. Některé holografické projekce se začaly chvějovat a měnit barvy na panicky červenou. „Tohle je... tohle je... gastroutok! To je útok na mou osobu! A na mé vlasy!“

Harry se snažil zadržet smích. Hermiona se tvářila naprosto zahanbeně.

„Omlouvám se, Draco!“ vykřikla Hermiona. „Můj šnek... on je... poněkud pružný!“

„Pružný?!“ Draco se na ni podíval, jako by mu právě řekla, že je mudla. „Tehle slizký vetřelec mi zničil večer! A můj účes! Měl jsem schůzku s představenstvem Gringottových a teď vypadám, jako bych právě vyhrabal kopyto z bažiny!“

Harry už to nevydržel a propukl v hlasitý smích. Hermiona se snažila tvářit vážně, ale koutky úst se jí také zvedaly. „Pottere, to ti přijde vtipné?!“ Draco se s nenávistí podíval na Harryho, pak na šneka ve své ruce, který se začal nešťastně kroutit. „Ať se tento... tento tvor, vrátí tam, odkud přišel!“

Hermiona se nadechla. „Draco, to je jen digitální šnek. Stačí ho položit na talíř.“

„Já ho položit na talíř nehodlám! Co když mi nakazí ruce nějakým... nějakým kybernetickým virem?“ Draco vypadal naprosto hystericky.

V tu chvíli se k Dracovu stolu vznášela servírka, elegantní androidka s klidným hlasem. „Pane Malfoyi, zdá se, že došlo k drobné dezorientaci pokrmu. Dovolte mi prosím...“

Než dokončila větu, Draco s výkřikem hodil šneka směrem k servírce. Šnek se odrazil od jejího lesklého pancíře a s plácnutím přistál na tváři holografického portrétu Dracova prapradědečka. Portrét se s náznakem pobouření rozostřil a na jeho bradě zůstala zelená stopa.

Celá restaurace ztichla. Pak se ozvalo první tlumené zachichotání. Pak další. A brzy se „Le Bouillon Féérique“ otřásalo smíchem.

Harry se slzami v očích se podíval na Hermionu. „No tak, to byla... to byla ta nejlepší večeře, na které jsem kdy byl.“

Hermiona se usmála, ale pak se její výraz stal vážným. „Víš, Harry, myslím, že Draco by měl zvážit práci v laboratoři. Potřebujeme někoho, kdo dokáže identifikovat digitální organismy na první dotek. I když se mu zrovna lepí na obličej.“

Draco, stále se snažící setřást neviditelné zbytky šneka ze svých vlasů, vypadal, jako by se chystal vybuchnout. Harry věděl, že tenhle večer si Draco Malfoy bude pamatovat ještě hodně dlouho. A on, Harry Potter, si ho taky bude pamatovat – jako ten večer, kdy se jeho láska k Hermioně upevnila nad létajícím šnekem a Dracovými hysterickými výkřiky.